

Но не успѣлъ бѣше той още да слѣзе до гората, когато издолу долѣтѣха ясно и отчетливо припѣви жални-милни на плачущи жени.

— Та що сме на Бога грѣшили, братя! — протегна ржцѣ Беровския жетварски калаузинъ, обграденъ отъ плачущитѣ жетварки.

А Илия мълкомъ прѣгърна Цека войвода, пкъкъ Стоименъ войвода, Петре Таската и Драгой Кърстевъ се братски ржкуваха съ Ильовитѣ харамии . . .

. . . . Нощта настѣпваше, Божия день минаваше надъ македонскитѣ черни планини и надъ македонскитѣ дваждѣ по черни теглила, когато калаузитѣ пакъ глухо поведоха своитѣ жетварки отъ „Черния камъкъ“ на долѣ, но не вече къмъ Пехчево, за да се оплачатъ на конака отъ золумитѣ на невѣрното куче — Шекиръ бега Не! — Двѣ войводи съ едно сърдце на два ума бѣха:—Цеко рѣче, да причакатъ и да отепатъ Шекиръ бега; а Кара Илия ржка махна и думи каза, — въ кулата да влѣзатъ, жетваркитѣ клѣти да избавятъ, па на шишѣ да набичатъ кръвникътъ бегъ, богатството му да ограбятъ и кулата му на прахъ и пепель да сторятъ! — Що щатъ Християнитѣ у конакътъ турски? Калаузитѣ водѣха сега своитѣ жетварки по роднитѣ села—не въ Пехчево:—Християнитѣ по цѣло Малешевско бѣха вече намѣрили своя царь, който да ги пази и сжди, който да ги крѣпи и радва, като праведенъ старъ баща!

Тоя Малешевски царь бѣше Кара Илия: Ильо войвода го нарѣкоха момцитѣ — негови и на Цека войвода. Това стана заранѣта на Илинъ денъ. Въ при зори изъ дълбоката пещера Кара Илия накара Протогера, та измъкнаха товаръ сейменски дрѣхи. Съ пѣсни се харамитѣ прѣоблѣкоха, засмѣни се прѣвърнаха тѣ на царски хора, и когато Кара Илия се изправи прѣдъ тѣхъ съ все своя горда снага, стегнатъ като сжщъ царски бьолюкъ-башия: то Цеко войвода пръвъ наведе глава и глухо отъ сърдце дума каза — „боле си юнакъ, Илю,—бжди ни войвода! . . .“